

Opeengebrouken:
Het leven als droom

Opeengebroken:

Het leven als droom

J.C. Amberchele

samsara

© 2014 J.C. Amberchele
Oorspronkelijke titel: Cracked open
Oorspronkelijke uitgave: Non-Duality Press 2014
© Nederlandse uitgave: Samsara Uitgeverij bv 2015
Vertaling: Han van den Boogaard
Omslagontwerp en zetwerk: Erik Thé: www.erikthedesign.com

ISBN: 978-94-91411-27-4 / Nur 728

Niets uit deze uitgave mag gereproduceerd worden
zonder schriftelijke toestemming van:
Samsara Uitgeverij bv
Herengracht 341, 1016 AZ Amsterdam
www.samsarabooks.com

Het was altijd zo
dat als ik 's ochtends wakker werd
ik vol vertrouwen kon zeggen:
'Wat ga 'ik' doen?'

Dat was voordat het zaadje
openbarste.

Hafiz

Inhoud

Inleiding	11
Aankomsten	13
Verdwijnen	17
Meer van hetzelfde	20
Vrienden	22
Een dagje aan het strand	26
Kerstmis	29
Hoorzitting	34
Angst	39
Een komen en gaan	42
De schuld geven	46
Achteraf gezien	48
Weer een dag in het paradijs	50
Een kwestie van kiezen	54
Allemaal flauwekul	57
Eenzaamheid	60
Nergens heen kunnen	64
Een andere kijk	66
Karma godzijdank	70

Ruimte	74
Ex-gedetineerden	76
Uitstapje	80
Stil en tijdloos	83
Mussen uit rome	85
Geschiedenis	88
Het voor het zeggen hebben	92
Bezoek	95
Grenzeloos bewustzijn	97
School	100
Een vriend sterft	105
Bloemen	107
Uitvluchten	112
Zelfmoord	114
Alleen maar dit	119
Voorjaar	121
De \$64.000-Vraag	124
In de wind gegooid	126
Je bent niet in de wereld, de wereld is in jou	132
Dromen	135
Geen motief	140
Fysiek worden	142
Tarantula	146
Van krantenjongen tot miljonair	149
Evolutie	155
Achter slot en grendel	158
Op hol geslagen	160
Weg	164
Neem dat maar eens aan!	166
Gewoon een verhaal	170

Onvoorwaardelijke liefde	173
Eddie	175
Geweld	180
Nog steeds het spelletje meespelen	184
Vóór het ontwaken ... Na het ontwaken ...	187
Heiligen en zondaars	190
Eigendom	193
Verlaten	199
Steeds weer opnieuw	203
Wereld-als-spiegel	206
Alles is een en een is alles	210
Vertrekken	214
Dankwoord	219
Over de auteur	219

Inleiding

Dit boek is een verzameling overdenkingen en observaties over het leven vóór en nadat ik in de gevangenis terechtkwam, zoals ik het tegenwoordig zie vanuit het gezichtspunt van de Wakkere Leegte die mijn kern vormt. Ik ben wijlen Douglas Harding en zijn vrienden uiterst dankbaar dat ze me geholpen hebben om te zien Wie Ik Werkelijk Ben, en zo de banden van verkramping en verwarring te verbreken die mijn criminele verleden bepaald hebben. Waarlijk zonder het te verdienen ben ik gezegend met het wonder van de innerlijke vrijheid, de ommekeer der ommekeer, wat Harding de nul-meter-weg naar de hemel noemde. Dit boek gaat over leven en het ontwaakte leven niet kunnen leven, en hoe de ontdekking van je Leegte – je goddelijkheid – het verschil uitmaakt

tussen die twee dingen, die, zo blijkt, om te beginnen al nooit twee dingen zijn geweest.

Zoals Harding vaak heeft gezegd, kun je jezelf niet helen vanuit het niveau van het zelf. Alleen Degene die Anders is en toch niet anders, die zowel Niet-iets als Alles is, die zich in je diepste kern bevindt als Wie Je Werkelijk Bent, kan je leven transformeren.

Aankomsten

Ik was in de bevallingskamer toen mijn dochter arriveerde. Later vertelde ik tegen vrienden dat het leek alsof ik LSD geslikt had, behalve dan dat het dagen duurde voordat ik weer een beetje nuchter was. Ik miste de aankomst van mijn zoon omdat die met behulp van een acute keizerssnee ter wereld kwam, maar toen ik hem de volgende dag zag vond ik hem zelfs nog mooier dan zijn zusje toen die zo oud was.

Ik weet niet meer hoeveel vrienden er onverwacht in mijn leven zijn gekomen. Als ik terugkijk, lijkt het of ze op magische wijze tevoorschijn kwamen en vervolgens, in de loop der jaren, op dezelfde manier ook weer verdwenen om nooit meer iets van zich te laten horen. Maar een aantal van hen heeft wel contact gehouden, vooral één die om geen andere reden dan zijn onbaatzuchtige goedheid me nog steeds schrijft en

waar mogelijk geld stuurt, ook al kan hij aan het eind van de maand nauwelijks nog zijn huur betalen. Anderen, allemaal drukker met hun leven dan ik ooit zou kunnen zijn met het mijne, sturen bij tijd en wijle nog wel brieven waarin ze vragen hoe het met me is of wat ik nodig heb. Ik kan erg genieten als hun brieven aankomen, elk ervan een vitale verbindingslijn naar een wereld die ik zelden zie!

In mijn vroegere leven, vóór ik in de gevangenis terecht kwam, reisde ik vaak naar verafgelegen oorden. Sommige daarvan waren exotisch, in andere hoopte ik nooit meer te hoeven komen. Ik was altijd onderweg, leek het wel. Maar nu zie ik, vanuit de Leegte, de fundamentele bewustzijnsruimte die ik ben, dat ik ondanks alle reizen die ik heb ondernomen nooit ergens heen gegaan ben, dat al die plaatsen hier aankwamen. Nooit ben ik aan boord van een vliegtuig gestapt of in een auto gaan zitten of zelfs maar naar de buurman gelopen; in feite ben ik nooit van mijn leven ergens heen gegaan. De waarheid is dat als ik zie *Wie Ik Werkelijk Ben*, ik ook zie dat ik altijd hier ben geweest, in dit nu-moment, dat ik nooit in beweging ben gekomen en dat dat ook nooit mogelijk is geweest (want er is niets *om* in beweging te komen), dat ieder 'daar' waar ik ooit heen dacht te gaan in feite hier heen kwam, dat iedere stad of ieder land dat ik ooit bezocht heb in werkelijkheid mij heeft bezocht. Dat is niet iets wat ik me inbeeld of geloof, het is iets wat ik zie, nu op dit moment in het grenzeloze Bewustzijn waarin ieder tafereel verschijnt en verdwijnt. Die tafereelen zijn allemaal uniek

en ze komen allemaal een voor een aan, altijd in de diepe Leegte die ik ben.

Over aankomsten gesproken, ik kan me niet meer herinneren wanneer ik op het toneel ben verschenen meer dan zeventig jaar geleden, hoogstwaarschijnlijk omdat dat ook nooit gebeurd is. Ik heb gelezen dat sommige mensen zich hun vorige levens herinneren en zelfs hun geboorte in dit leven, maar als ze zouden onderzoeken Wie Ze Werkelijk Zijn zouden ze misschien zien dat ze nooit in leven waren, dat wil zeggen, dat ze nooit gestorven zijn, noch opnieuw zijn geboren. Voor de grap heb ik weleens geschreven dat als de tijd vliegt, dit het vliegveld moet zijn. Ik bedoelde natuurlijk de gevangenis, maar dat was voordat ik die onbeweeglijke en tijdloze Leegte zag die ik ben. Want in feite *is* dit het vliegveld – DIT HIER – de grond waarop alles in het universum aankomt, inclusief het universum zelf.

En de mooiste aankomst die we met z'n allen kunnen ervaren is ongetwijfeld de aankomst van dit Inzicht dat een einde maakt aan alle inzichten, ook al is het een andere soort aankomst omdat wat gezien wordt er altijd al is geweest; het is gewoon over het hoofd gezien. Hoe ik het het grootste deel van mijn leven heb kunnen missen of hoe ik heb kunnen denken dat ik iets anders was dan wat het is, is me een raadsel. Het is in elk geval nooit mijn bedoeling geweest om te denken dat ik in dit lichaam huide of dat ik een eigen geest had, maar dat is wel wat ik dacht, en veel te lang is dat nadelig geweest voor al die anderen waarvan ik dacht dat ze 'de ander' waren. Ik dank God voor die

aankomst aller aankomsten, die schitterende Afwezigheid-Aanwezigheid die ook God genoemd kan worden, en voor al degenen die me daar op gewezen hebben, die me letterlijk *gewezen* hebben op DIT HIER.

En tenslotte, als het over aankomsten gaat, weet ik tijdens het schrijven nooit zeker wat er als volgende paragraaf of zelfs maar de volgende zin zal opduiken, wat soms maar al te duidelijk is, maar meestal vloeien de woorden rechtstreeks en ongehinderd (zonder tussenkomst van mezelf!) voort uit deze Wakkere Leegte *zolang degene die ik dacht te zijn uit de weg gaat.*

Wat volgt is het resultaat van dat niet altijd succesvolle vertrek van mijn denkbeeldige 'zelf', maar met enig geluk zal het lang genoeg uit de weg gaan om de woorden de ruimte te bieden om de weg terug te wijzen naar waar ze vandaan zijn gekomen.

Verdwijnen

Vorig jaar kreeg ik een brief van mijn vrouw waarin stond dat ze niet in staat was me te schrijven. We zijn veertig jaar getrouwd, en ik heb haar al dertig jaar niet meer gezien. Twee decennia geleden heb ik haar voor het laatst gesproken aan de telefoon, en toen gooide ze de hoorn erop. Een vriend die gescheiden is zegt dat ik het perfecte huwelijk heb.

Toen ik haar in de jaren '60 ontmoette was ze 19, had ze lang rood haar en droeg ze een paars minirokje. Ze rookte hash en kende beroemdheden uit Hollywood. Ze zette me klem op een veranda aan de achterkant van een huis in een strandplaatsje in Californië en flirtte met me tot ik er gek van werd.

Later kwam ik haar weer tegen in Los Angeles, en al snel daarna ging we samen op pad, eerst naar San Francisco, daarna naar New York, Toronto, Kansas City en

weer terug naar de westkust. We huurden appartementjes, we hingen rond bij vriendjes van haar die wiet smokkelden, en overal waar we kwamen kenden we iedereen die een beetje hip was. Ze nam LSD en zoop zich onderuit en zong liedjes van Janis Joplin onder de douche. Ze werd higher dan high en kaartte of deed de afwas, en werd dan nog eens high. Ze ging met vrienden naar bed en verliet me voor anderen, maar op de een of andere manier kwamen we, ook al leefde ik samen met andere vrouwen, toch weer bij elkaar. Uiteindelijk kregen we een dochter, en een jaar later trouwden we in The Little White Chapel in Las Vegas, en veranderde er helemaal niets.

Ik kan niet zeggen dat ik ooit van haar gehouden heb. Ik voelde geen vaste grond onder mijn voeten zonder haar, maar ik geloof niet dat ik ooit van iemand gehouden heb, toen. Verstrikt in het drama van het ego-zelf was ik een puinhoop, aan de buitenkant in oorlog met de wereld en van binnen met mezelf. Hoe kun je van iemand houden als je denkt dat je zelf iemand bent? Ik – wie ik dacht dat ik was – dat beeld van mezelf dat ik had opgebouwd en waar ik in geloofde en dat ik ten koste van alles verdedigde – stond in de weg, vulde ieder moment in ieder tafereel en sloot alle anderen uit. Omdat ik geen idee had dat anderen – ja, dat alles – mezelf was, behandelde ik ze als objecten, stukken om te verplaatsen in dat veel te serieuze spel van ‘ik tegen de wereld’, ‘ik die iets uit het leven moet zien te halen’. Ik hield nooit van iemand. Ik had ze nodig, en dus gebruikte ik ze.

En zo ging het. En zo ging zij uiteindelijk ook, terug naar Mexico waar ik ooit naartoe gevluht was om de wet te ontlopen. Ze zit er nog steeds, voor zover ik weet, en leeft er een leven waar ik niets over weet. En we zijn nog steeds getrouwd. In haar brief zei ze dat ze nu oud was, en ze vertelde over haar ziekte en de vele operaties die ze heeft moeten ondergaan. Ze zei dat ze bang was. Ze stuurde een piepklein fotootje van haarzelf mee, een kopie van een rijbewijsfoto. Daarin zie ik, zij het verweerd door de wind van de tijd, hetzelfde gezicht dat ik zag toen ze 19 was en me zo lang geleden wankelend achterliet op die veranda.

Alleen is de kleur verbleekt. De glimlach is zwak, en haar ogen lijken verdwaald tussen haar bleke wangen, alsof ze aan het verdwijnen is in een ochtendmist.

Of ben ik het? Ben ik degene die aan het verdwijnen is, en heb ik een liefde gevonden die te groot is voor ons tweeën, voor wie we dachten te zijn?

Meer van hetzelfde

De noordkant van dit celblok ligt meer dan drie meter diep verzonken in de aarde, stevig als een munitiebunker. Ik zit onder de grond, als het ware, hier in deze cel aan mijn metalen bureau, pen in de hand, terwijl ik uit mijn raam met tralies kijk, waarvan de rand een halve meter boven de aangeharkte grond uit steekt. Een hek van kippengaas met prikkeldraad erop staat zo'n zeven meter verderop, en daarachter in westelijke richting een deel van het administratiegebouw en een uitzicht op de recreatieplaats in oostelijke richting, dan de dubbele omheining met prikkeldraad. In de verte staan een paar rotsheuvels. De ene is begroeid met pijnbomen en salie, de andere wemelt van de antennes, met bovenop een enorme watertank, zo zwart als de nacht, terwijl een rood lichtbaken staat te knipperen als een krachteloos waarschuwingslicht